

Темна епоха. Надія

Про книгу

Після того як Ліз відновлює свої спогади, їй важко відкинути минуле і залишити Семюеля позаду. Її почуття провини перед ним не дозволяє їй і Ніку знову зблизитися. Нік, натомість, упевнений, що його почуття глибокі, і готовий чекати на рішення Ліз. Проте підступність Темних не дає двом закоханим можливості відпочити від пережитого та все обміркувати. Ситуація погіршується щодня, Темних стає дедалі більше, Воїни не витримують нападів, а Ліз, наймогутніше Джерело Академії, досі вважається зрадницею...

ЗАБІНЕ ШУЛЬТЕР

НАДІЯ
ТЕМНА
ЕПОХА

Забіне Шультер
Темна епоха. Надія

Авторське право на текст і ілюстрації
© 2019 by CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germany
© Пухлій М. М., переклад, 2021
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2021
ISBN 978-617-09-7121-0 (epub)

Усі права збережено.

Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якій формі без письмового дозволу власників авторських прав.

Серія «Темна епоха».
Видавництво «Ранок» висловлює вдячність
CARLSEN Verlag як першому видавцеві твору.
Оригінальна назва: Dark Age 2: Hoffnung.
Усі права застережено.

Шультер Забіне

Ш95 Темна епоха. Надія / Забіне Шультер; пер. з нім. М. М. Пухлій. — Харків: Вид-во «Ранок», 2021. — 352 с. — (Серія «Темна епоха»).

ISBN 978-617-09-6457-1

Після того як Ліз відновлює свої спогади, їй важко відкинути минуле і залишити Семюеля позаду. Почуття провини перед чоловіком не дозволяє їй і Ніку знову зблизитися. Нік, натомість, упевнений, що його почуття глибокі, і готовий чекати на рішення Ліз. Проте підступність Темних не дає двом закоханим можливості відпочити від пережитого та все обміркувати. Ситуація погіршується щодня, Темних стає дедалі більше, Воїни не витримують нападів, а Ліз, наймогутніше Джерело Академії, досі вважається зрадницею...

Чи зможе Ліз довести свою невинуватість і допомогти друзям здолати небезпеку, що наближається?

УДК 82-93

ЗАБІНЕ ШУЛЬТЕР

ТЕМНА
ЕПОХА

НАДІЯ

Нік

Ось! На якусь частку секунди Нік відчув магічний віддих закляття, який указував на те, що супротивник уже давно тримає його на мушці. Але Воїн не здасться так легко. Слово честі. Нік блискавично змахнув мечем, накреслив лінію, паралельну бруківці, і перед ним одразу постала світлова стіна. Це було, звісно, лише тимчасове укриття, проте його вистачило, щоб відбити магічну атаку — полум'яний вибух. Водночас Нік проказав закляття, яке створило навколо повітряний кокон, що стримував жар довкола, аж поки вогонь не згас повністю. Потім Нік злетів у небо, щоб відшукати свого супротивника, і мало не обпікся. Однак це мало його турбувало.

— Ніку! — почув він вигук Майї, своєї напарниці. Її голос був гнівний, проте Воїн не мав права сердитися у відповідь, адже зараз діяв, не порадившись із нею.

Так було треба.

Коли він припиняв полювання, нервова напруга зникала і з'являлося відчуття, ніби він падає у прірву. Зазвичай Нік не був схильний до непоміжованих учинків, але останні декілька днів він не мав іншого способу, щоб випалити свій біль. Щоб забути Ліз...

Гарненька нова сусідка увірвалася до його життя наче нізвідки, вкрала його серце та зробила його як ніколи щасливим. А насамкінець він дізнався, що вона — засуджена правопорушниця. У глибині душі Нік знав, що сумнівається в правдивості чуток про неї. Хіба могла Ліз, знана серед Воїнів як Нореана, бути зрадницею, як вважали усі? У всьому цьому щось видавалося помилковим. Але Нік ігнорував свій внутрішній голос і переконував себе, що його відчуття розчарування та болю виникли через зраду Ліз. Він намагався приховати від себе той факт, що насправді відчував дещо інше. І це інше він не мав сил перебороти.

Бо ж він досі кохав Ліз, і розлука з нею з'їдала його зсередини. Йому було байдуже, говорила вона брехню чи правду, обманювала свідомо чи через незнання. Ліз зникла, і він гадки не мав, як її відшукати. Він хотів тільки одного: аби голова звільнилася від невідступних думок і все залишилося в минулому — бодай на декілька хвилин. І найкращим способом досягнути цього було усім єством поринути в роботу.

Він уже розгледів постать, що плавно рухалася, намагаючись злитися з тінями нічних будинків, загубитися серед них, аби уникнути Воїнів, що йшли за нею назирці. Але Нік не міг цього допустити. Він утомився від Темних. Лише вони були винні в тому, що його життя повністю вийшло з-під контролю.

Нік мало не загарчав, але вчасно стримався, міцніше стиснув руків'я меча й дозволив чарам розвіятися, аби повільно спуститися на дах над Темним.

Поспіхом глипнув униз на чоловіка, який саме прислухався, чи є за ним погоня. Цей Темний, як і більшість йому подібних, був високим, неймовірно худим і відзначався грацією, не притаманною звичайній людині. Але краса Темних була оманливою, вони ненавиділи людей і хотіли тільки одного: побачити їх усіх мертвими. Завадити цьому могли лише такі Воїни, як Нік, — люди, що майстерно володіли магією. І зараз Нік саме збирався застосувати свої знання і вміння.

Він беззвучно зіскочив із краю даху, здійнявши меч для нищівного удару, й зарядив клинок шокowymi чарами, щоб Темний, який умів швидко заживляти рани, таки загинув. Однак Ніка щось виказало, і його супротивник останньої миті підняв голову. А за мить нажахано відскочив убік і уникнув Нікового удару, практично не зазнавши шкоди. О так, ці істоти були неймовірно спритні.

Нік рішуче кинувся навздогін, знову здійняв меч, але поспіхом мусив відмовитися від задуму і перейти до оборони, бо відчув позаду магічний вибух. Швидко згрупувавшись, він відступив і озирнувся через плече. У кінці вулиці вигулькнули ще троє Темних, які, вочевидь, поспішали на допомогу товаришеві.

Якщо бути відвертим, то на цьому Нікові варто було би зупинитися. Самотужки здолати чотирьох Темних він не міг за жодних обставин. Але злість, що невинно зростала всередині нього, відколи Ліз

покинула його декілька днів тому, примусила Воїна завмерти на якусь мить, доки розум не взяв гору.

Але й ця доля секунди тривала задовго.

Його оточили зусібіч і рушили в наступ. Тепер Воїн знав, що не вийде з цієї сутички неушкодженим. Нік вилаявся і здійняв меч, щоб відбити бодай найпотужнішу атаку й бути готовим до наступних. Він розумів, чому так сталося: йому варто було зачекати на Майю і діяти разом із нею. Натомість він піддався емоціям.

Нік заплющив очі, востаннє подумав про Ліз, про її шовковисте чорне волосся й медово-карі очі. Саме тоді й ударили чари, і Нік відчув... нічого. Так, він не відчув ані болю, ані жару, просто нічого.

Здивувавшись, розплющив очі, роззирнувся і побачив довкола себе щит. Купол із м'якого мерехтливого світла був настільки потужним, що його не могли пробити жодні ворожі чари. Нік одразу здогадався, що це не Майїна допомога, бо його напарниця, як і він, була лише Войовницею. Воїни могли хіба що ледь-ледь утримувати щити.

Під захистом щита до Ніка поспішали дві постаті. Це були представники еліти, одягнені у пурпурові мантиї, — Крістіан і Лілерна. Їх Нік доволі часто бачив тут, на півдні міста.

Лілерна наблизилася, рухаючись з такою люттю, що Нік не здивувався б, якби вона наразі закричала на нього. Натомість відома жінка-Джерело зашипіла:

— Як це розуміти, Ніку? Тобі що, жити набридло? Не можна просто так віддалятися від групи й самотужки протистояти аж чотирьом ворогам.

— Досі ворог був лише один, — холодно відказав Нік.

— Від цього ситуація не змінюється, — зауважив Крістіан і опустився навколішки, притиснувши одну руку до землі. Плащі, які носили представники еліти, були з відлогами, тож приховували обличчя, проте Нік знав, що наразі могутній Воїн проказував магичні слова закляття. Він уже задіяв потужні земляні чари, що потребували стільки енергії, скільки Нік не мав, навіть добре відпочивши. Це чітко вказувало на те, наскільки більше ця пара може протиставити чотирьом Темним, що намагалися здолати щит Лілерни.

Асфальт на дорозі розтріскався і, здавалося, просто-таки засмоктував їхніх супротивників. Угледівши, чим обертається для них

сутичка, Темні кинулися навтьоки, але Крістіан перешкодив їм: вистрілив вогнем, що охопив їх широкими язиками і завадив уникненню земляних пасток. Їхні крики стали тихішими, коли їх поглинули земляні розщілини, і зовсім стихли, коли розломи зімкнулися. Тільки ледь помітний жолобок на дорозі тепер нагадував про те, що тут недавно були застосовані чари. Однак уже завтра вранці не лишиться й сліду від сьогоднішньої сутички.

Виявляється, маючи відповідні запаси магії, Темних можна було здолати дуже швидко. Нік люто зглитнув і міцніше стиснув руків'я меча. Потім Лілерна підійшла до Воїна й, знявши маскувальний каптур, зазирнула в очі. Нік побачив каштанові кучері тендітної жінки, якої не знав в обличчя майже ніхто навіть у столиці, і зустрівся очима з її благальним поглядом.

— Ніку, я знаю, як жахливо ти зараз почувашся, — прошепотіла Беа, яка, попри такий юний вік, мусила нести тягар елітного Джерела. — Але ж ти занадто близький до самознищення.

— Тоді просто поясніть мені все, — так само тихо відказав Нік. Він чув відлуння кроків удалині. Вочевидь, то наближалися Воїни, які мали зачистити південь міста. — Бо наразі я просто хочу вирватися з круговерті своїх думок.

Беа невпевнено зиркнула на Крістіана. Її напарник (він, як і Беа, вже не один рік поспіль був другом Ліз) підійшов до напарниці й насунув їй на голову каптур, і вона знову стала Джерелом на ім'я Лілерна.

— Допитуватися тобі треба не в нас.

— Але я не можу зустрітися з Ліз, — розпачливо урвав його Нік.

— Поки що так, — спокійно відповів хлопець (він був нижчим за Ніка щонайменше на ширину долоні). — Але так не конче має тривати завжди. Вона справді тебе любить. А нам потрібні люди, яким можна довіряти. Тож скидається на те, що зрештою ми можемо тобі довіряти: ти ж як-не-як не повідомив уряду, що Нореана знову-знайшлася.

У відповідь Нік промовчав, бо справді не зробив цього, хоча це, взагалі-то, було його обов'язком.

— Дай їй час, — повторила Лілерна те, що вже казала йому декілька днів тому. Коли Нік не озвався у відповідь, вона лагідно поклала руку йому на передпліччя. — Ми справді тебе розуміємо, але ж не можемо

спокійно дивитися на те, як ти наражаєшся на небезпеку. Якщо ти поводитимешся так і далі, нам доведеться попросити Брутуса й Мінеру забрати тебе звідси.

Від згадки про темно-червону еліту Ніка огорнув спокій. Ці двоє також були його друзями і також стали на захист Нореани. Біль усередині дещо стих, поступаючись місцем цікавості, яку завжди викликала ця тема. Чи була легендарна Нореана зрадницею? Може, й ні. Чи була вона дівчиною, яку він щиро кохав? Безперечно.

Він сповнився рішучості й підвів погляд, аби зазирнути в очі обом представникам еліти.

— У цьому не буде потреби. Я все зрозумів. Ви не зможете завадити мені безперервно виснажувати себе роботою, однак я стану більш обачним.

Лілерна полегшено зітхнула.

— А більшого ми й не хочемо.

Він кивнув обом співрозмовникам. Саме цієї миті з-за рогу вигулькнуло підкріплення. Лілерна та Крістіан мусили очолити загін. Тим часом Нік пірнув у натовп інших Воїнів, прагнучи відшукати одну конкретну людину. Побачивши, як зблискують сердиті Майїні очі, він криво всміхнувся.

У його напарниці, як і в нього самого, магічне обдарування було посереднім, але це ніколи не зупиняло їх, коли виникала потреба кинутися у самісінький вир бою. Однак, якщо Нікові неодноразово говорили, що у спорядженні Воїна він має імпозантний вигляд, то Майя радше скидалася на бовван на глиняних ногах, бо була занадто худюю й високою. Проте зв'язуватися з нею було не варто.

Не встиг він до неї наблизитися, як Майя набрала повні груди повітря, щоб вибухнути лайкою. Проте Нік зупинив її, поклавши руку на плече.

— Не зараз, Майє.

— То скажи мені коли, і я, можливо, погоджуся не влаштовувати тобі прочуханку в присутності такої кількості людей. Ніку, ти не можеш просто влаштовувати погоню самотужки, — прошипіла його приятелька з коротким каштановим волоссям.

— Знаю, — ще раз спробував її утихомирити Нік. На Майїному обличчі відобразилася тривога, і йому стало по-справжньому тяжко

на душі. Однак наразі це не мало значення. Він продовжив: — Лілерна й Крістіан щойно теж говорили мені про це. Однак зараз нам треба братися за нове завдання.

Майя спантеличено наморщила лоба.

— Що ти маєш на увазі?

Нік знову усміхнувся, бо знав: те, що він зараз повідомить, їй сподобається.

— Ми маємо розкрити таємниці.

Ліз

Ліз безсило почовгала до великої кімнати, що була в цьому будинку вітальнею. Дівчина не зважала ані на предмети інтер'єру довкола, ані на сонячне світло, що мерехтіло у високих вікнах і омивало кожен закуток м'яким сяйвом. Її душа, здавалося, була пошматована, понищена і зранена настільки, що краса світу завдавала дівчині болю і просто хотілося, щоб усе довкола щезло.

Однак і залишатися у своїй кімнаті теж не було змоги, бо тоді знову навалювалося минуле. Напад Темних, зникнення чарів, які наклав на неї Семюел, спогади, що відновилися, прощання з Ніком... Думки про це були просто нестерпні.

Тож Ліз, похитуючись, дійшла до обіднього столу, що стояв у еркері, і опустилася на один зі стільців. Вікна тут сягали підлоги. Дівчина поклала мобільний телефон на дерев'яну стільницю. Тим часом Беа, яка саме працювала на кухні поруч, зауважила, як Ліз зложила руки перед собою й поклала на них підборіддя.

— Досі не покращало? — запитала Беа подругу; вони товаришували із Ліз ще з дитсадка.

Ліз не хотілось нічого відповідати: було лячно, що на очі знову навернуться сльози. Відколи до неї повернулися спогади, минуло вже одинадцять виснажливо довгих днів, але їй досі доводилося боротися з наслідками пережитого та того, що вона знову усвідомила. Тож Ліз тільки похитала головою.

Вона знала, що має опанувати себе. Мусить прийняти те, що вона не просто Еліза Найт, а ще й Нореана, одне з наймогутніших Джерел у світі, в очах свого народу — зрадниця. А її напарник... Коли щогою Ліз пробігла сльоза, Беа цокнула язиком. Підійшла до подруги, поставила миску з мюслями перед нею й сіла на стілець поряд.

— Ліз...

— Будь ласка, змирися з цим, — хрипко урвала її Ліз. — Я здатна оцінити ваші спроби мене підбадьорити, але...

— Тобі від цього не кращає, еге ж? — закінчила за неї Беа.

Ліз поглянула на подругу, яка також була могутнім Джерелом і не один рік боролася з Темними разом із нею. Її, Ліз, знали під іменем Нореана, а Беа у ролі Джерела називали Лілерною. Ім'я подруги гриміло на увесь світ, хоча практично жодна людина не знала, хто ховається за цим псевдонімом. Ліз обережно повела по темному кучерявому волоссю Беа, прошепотіла.

— Дякую.

— За що? — запитала Беа так, наче це не було очевидно.

— За те, що допомогла мені, хоча тебе та інших також могли б затаврувати як зрадників. Я вам неабияк зобов'язана.

Погляд Беа, зазвичай вольовий, пом'якшав, і вона обхопила пальцями долоню Ліз.

— Та ти вчинила б заради мене так само. Хіба ні?

— Звісно, — відповіла Ліз, і вони багатозначно всміхнулись одна одній. Тієї миті в Ліз завібрував мобільний, і обидві дівчини перевели погляд на маленький гаджет.

— Це чергове повідомлення від Ніка, еге ж? — запитала Беа та спробувала підглянути, коли Ліз швидко перевірила, хто їй написав.

— Гм-м, — невиразно озвалася подруга.

Уже настав другий четвер після інциденту, що трапився поруч із Ніковим будинком, але для Ліз останні декілька днів не мали жодного значення. Вони перетворилися на суцільну сіру масу, що складалася зі сліз, відчаю й кошмарних снів. Навіть зараз їй іще робилося зле від думки про те, що вона просто забула велику частину свого життя майже на дев'ять місяців.

Беа та її хлопець і напарник Крістіан пояснили Ліз, що Семюел, її колишній бойовий товариш, змінив їй спогади за допомогою чарів, аби захистити її. Саме тому вона почала сприймати себе як звичайну дівчину. Ліз начисто забула, що може користуватися магією та як воно — відчувати в тілі її присутність. Тому почувалася цілком нормальною і навіть не здогадувалася, що володіє даром.

Даром, яким, відколи було відчинено портал до світу Тіней і Темних, могли користуватися одиниці з-поміж людей. Ліз і Беа належали

до Джерел, пасивних чародіїв, і могли застосовувати магію для захисту, тимчасом як Крістіан і Нік, подібно до Семюела, належали до Воїнів. Чарівників, які могли використовувати магію у бою.

Ліз забула, що належить до столичної еліти, що Беа та Крістіан також не є звичайними людьми та що сама вона останні п'ять років не працювала в іншому місті, а полювала ночами на Тіней і Темних разом із Семюелем.

Чому ж Семюел пожертвував заради неї життям? Тому що вони втрапили в пастку. Були занадто самовпевнені, поклалися на свої здібності, при цьому не взявши до уваги, що слід, за яким вони пішли, глибший, ніж здавалось. От тільки що спонукало Семюела змінити її спогади?

У цьому не просто геть не було потреби, це також коштувало йому вкрай багато енергії. Енергії, яку він міг би витратити на втечу.

Натомість його схопили та стратили.

Згадавши, що Семюел тепер мертвий, Ліз укотре розплакалася. Вона навіть не змогла з ним попрощатися чи подякувати йому за те, що через нього познайомила з Ніком.

Від цієї думки рани, які вона останні декілька днів намагалася загоїти, заскимерили з новою силою. Ліз сумувала за Ніком так сильно, що це здавалось неможливим. Їй не вистачало його голосу, його близькості, його шкіри під своїми пальцями, відчуттів, які пробуджували його поцілунки, а також його безумовної любові.

Дівчина пригадала той ранок, коли на них посеред вулиці напали Темні, саме тоді до Ліз і повернулися спогади. Нік, думаючи, що загине в найближчі кілька хвилин, сказав, що кохає її. Це було вперше за весь час їхніх стосунків, коли він наважився промовити це.

Схлипнувши, Ліз кинула мобільний на стіл й затулила обличчя руками, щоби витерти сльози, які текли щоками, і приховати свої страждання. Дівчина просто не могла запобігти цим зривам, хоч і намагалася.

— Ох Ліз, — пробурмотіла Беа з глибоким співчуттям у голосі й заспокійливо погладила подругу по спині. — Усе не так і погано.

— Не так і погано? — схлипнула Ліз. — Друг і напарник, який був зі мною багато років поспіль, загинув, аби врятувати моє життя, а я тим часом мало не вмираю від туги за чоловіком, із яким ледве

знайома, бо Семюел забрав у мене спогади. Беа, Семюел мертвий, а я сумую за ним менше, ніж за Ніком. Отже, я жахлива людина?

Ось що мучило її по-справжньому. Вона неабияк страждала через загибель Семюела, та неможливість бути разом із Ніком завдавала їй набагато сильнішого болю. Боже милостивий, та ж вона ще три чверті року тому була з Семюелем! І чому тільки її почуття до Ніка набагато сильніші? Що з нею не так?

— Але ж ти не чекаєш від мене відповіді на це запитання, еге ж? — прохолодно запитала Беа. — Ти знаєш, я ніколи не вважала Семюела підходящим для тебе.

— Нік тобі теж не подобається, — нагадала їй Ліз і судомно вдихнула, а тоді знов опустила руки.

— Я ніколи такого не казала, — запевнила Беа та вперла руки в худорляві боки. — Він подобався мені від самого початку. Просто час був не надто вдалий. А на твоє попереднє запитання відповім так: те, що ти тужиш за Семюелем не так сильно, як за Ніком, іще не робить тебе поганою людиною. Ліз, можливо, коли ти втратила пам'ять, твій дух і твоє тіло все ж страждали. Після того як у тебе забрали спогади, ми чотири місяці намагалися тобі допомогти. Семюелеві чари були потужні, але й ти теж була сильною. Адже, доки ти стабілізувалася, твоя підсвідомість знала про те, що сталося, і достатньо тужила. Тож не будь надто сувора до самої себе.

Із цими словами вона поцілувала Ліз у щоку, а тоді підвелася та грізно поглянула на подругу згори вниз. Однак Беа була така маленька й тендітна, що справити бажане враження не вдалося.

— Мені зараз треба на роботу, до фірми, але от-от мають приїхати Крістіан та інші. Будь ласка, постарайся не надто допікати собі гризотами. Ти геть нічим не можеш зарадити тому, що тоді сталося. А ми були б раді, якби ти повернулася в наші лави, привівши свої почуття до ладу.

Ліз витерла сльози з обличчя й натягнуто всміхнулася Беа. Дівчина знала, що їй так погано не лише через численні суперечливі емоції, а й тому, що в ній досі зостаються залишки чарів. Однак знання про це допомагало слабко, тому Ліз примусила себе зосередитися на чомусь іншому й замислилася над своєю новою роботою у відділі продажів великої виробничої компанії.

— Тепер я принаймні знаю, чому в тебе останнім часом такий стомлений вигляд. Останні декілька місяців тобі, напевно, було тяжко. Днями вдавати з себе на фірмі сумлінну працівницю, а ночами виходити на полювання як Джерело.

Беа зітхнула й провела рукою по кучерявих пасмах:

— Правильно кажеш. До того ж водночас я мусила приділяти увагу тобі та твоєму психічному здоров'ю. Та тобі не варто цим перейматися, доки ти не видужаєш. — Беа взяла телефон Ліз і вклала їй у руку. — Напиши йому відповідь. Ти тільки мучиш себе тим, що хочеш його відцуратися. Нік піде тобі на користь.

— Але ж я більше не маю права бути із ним, — зажурено прошепотіла Ліз.

— Запитай про це у Ніка, і він висловить геть іншу думку.

Це прозвучало так, ніби Беа знала більше, ніж Ліз. Із цими словами подруга підвелася і пішла.

Ліз нерішуче завмерла, зітхнула, ще раз витерла очі, а потім поглянула на маленький пристрій у себе в руці.

Вона цілий тиждень не мала звісток від Ніка і не сподівалася, що він дасть про себе знати. Тепер він знає, що вона — Нореана, а отже, зрадниця. Людина, яку Нік має ненавидіти. Однак минулого вівторка у неї раптом завібрував телефон і вона спантеличено прочитала повідомлення від Ніка:

Ліз, я багато думав про все. Про те, що сталося, що казали ти і твої друзі, що я офіційно знаю про події, у які ти вплуталась, і що я дізнався неофіційно. Правда, брехня, чутки чи й просто вигадки — все це для мене геть не важливо. Мені байдуже, Джерело ти тепер чи ні, можеш про щось згадати чи ні. Мене не хвилює те, що ти вважаєш, що більше не можеш бути моєю дівчиною. Я знаю тільки одне: тоді, коли ти була поряд зі мною, я був як ніколи щасливий. Я буду стежити за твоєю долею, чекати нагоди допомогти й терпляче очікувати, коли ти теж усвідомиш це і повернешся до мене.

Коли Беа прочитала це повідомлення, вона розчулилася до глибини душі й відтоді намагалася налаштувати подругу на позитив. Саму

ж Ліз Нікове повідомлення зворушило і разом зародило в ній надію. Однак водночас воно додало дівчині сумнівів у собі й почуття провини.

Хоча страта Семюела відбулася вже досить давно, Ліз дізналася про неї всього декілька днів тому. Тож почувалася винною перед колишнім напарником, бо вже знову стала щасливою, хоч і гадки не мала, живий він чи ні. При цьому вона абсолютно ігнорувала той факт, що чарами їй стерли спогади про нього.

Навіщо їй було переїздити до квартири над Ніком? Чому її чарівливий сусід так швидко завоював її серце і чому спогади не повернулися до неї, перш ніж вона зійшлася з цим Воїном? Це багато чого спростило би. Однак Беа принаймні намагалася її попередити.

Ліз зітхнула. Вона почувалася геть розбитою, а також стомленою й виснаженою. Але варто було їй прилягти, до неї знову поверталися кошмарні сни.

Про втечу з Академії. Про те, що вона відчула, коли Семюел розірвав зв'язок із нею. Про відверту зраду, яку було скоєно...

Ліз нерішуче покрутила мобільник у руці.

Відтоді як Нік надіслав своє перше повідомлення, він завжди писав їй в один і той самий час, зазвичай коли дівчина вставала чи лягала спати. Це були звичайні дрібниці, на кшталт побажання гарного дня чи доброї ночі. Він не нав'язувався, а поводився цілком пристойно, не натякаючи на те, що вона має відповісти. Але водночас Нік показував їй цим, що справді не хоче від неї відмовлятися.

Ліз не розуміла чому. Адже вона була порушницею у розшуку, а він — пристрасним захисником свого народу. Може, він знав більше, ніж вона здогадувалася? Хай там як, кілька хвилин тому він знову побажав їй доброго ранку. То що ж їй було робити? Урешті прагнення відчувати щось приємне, а також туга за Ніком переважили шальки терезів.

Ліз неквапом написала повідомлення йому у відповідь, а тоді поклала телефон на стіл. Зморено зітхнула, відсунула вбік миску з мюслями, якої досі не чіпала, і знову поклала руки й голову на стіл, аби на мить заплющити очі.

* * *

Нік

Нік здивовано глипнув на свій мобільний. Він би нізащо не подумав, що Ліз справді відповість на якесь його повідомлення, та дисплей не залишав жодних сумнівів.

Воїн хотів був лягти поспати після напруженої зміни, але, скорившись пориву, узяв до рук телефон. Відтоді вже минуло кілька хвилин, а Нік досі сидів на краю ліжка й роздумував, чи справді хоче знати, що написала Ліз. Можливо, вона просто хоче попросити його припинити надсилати їй смс. Однак вірити в це йому не хотілося. Він волів чіплятися за слова Беа та Крістіана, не даючи своїй надії померти.

Мимоволі гмикнувши, він відклав телефон і впав горлиць на ліжку. Похмуро зиркнув на стелю своєї затемненої кімнати.

Останні декілька днів були для нього цілковитим жахом.

Нік багато про що роздумував і намагався притлумити біль від втрати Ліз іще завзятішою працею. Той факт, що Беа та Крістіанові довелося рятувати його від власної руйнівної поведінки, занепокоїв його. Тож відтоді Воїн став краще стежити за собою. На щастя, робота допомагала йому забути про решту.

Однак, коли патрулювання закінчувалися, у Ніковій голові починали роїтися всілякі думки. Чоловік майже не міг спати, а їв лише тому, що знав: це необхідно. Його робота була важкою, особливо фізично, там він не мав права на помилку. Тому споживання їжі було необхідною умовою, аби підтримувати силу й увагу. Хоча насолоди від того він не отримував.

Останні декілька днів Майя неабияк його підтримувала, при цьому виявляючи до нього неочікувану терплячість. Також вона складала йому компанію у вільний час і вивчала разом із ним усі відомі факти щодо зради синьої еліти: Воїна Семюела та його розгалуженого Джерела, Нореани. Вони обоє не підозрювали, що Ліз — це Нореана, та цей факт сам по собі не здавався Нікові таким жахливим, як мав би.

А ще вони тепер знали, чому Ліз так часто страждала мігренню, яка з плином часу ставала дедалі сильнішою.

Закляття, що не просто витісняло спогади, а створювало натомість нові, було украй складним. І тримати його під контролем могли тільки

неабияк обдаровані чаклуни. Те, що Семюел був на це здатен, не дивувало Ніка з Майєю. Він же як-не-як належав до наймогутніших чарівників світу.

Оскільки Ліз володіла власним магічним даром, було лише питанням часу, коли Семюелеві чари будуть зруйновані. Саме тому в дівчини й виникли головні болі. Власне кажучи, Нік мав би про це здогадатись, але він геть не припускав, що Ліз може мати магічні навички.

Офіційно Ліз визнали однією з найнебезпечніших правопорушниць міста, відколи їх із Семюелем спробували затримати в Академії як змовників проти Володаря. Однак те, що Нік і Майя дізналися від Брутуса й Мінери — темно-червоних представників еліти, — з власних пошуків інформації, а також із чуток, примушувало сумніватися в правдивості звинувачень.

До того ж вони знали Ліз.

Звичайно, вона нічого не пам'ятала про своє життя як Джерела, та це саме по собі не змінювало ества людини. Тому ніхто з них не міг уявити, як чутлива й товариська Ліз може бути здатна на зраду.

Точно цього знати вони не могли, та Нік був ладен думати про Ліз найкраще, доки про неї не буде доведено протилежне.

Наразі Нік знав лиш одне: він страшенно сумує за дівчиною. Йому знову й знову спадало на думку те, що сказала Беа. Знаменита Лілерна й найкраща подруга Нореани сподівалася, що вони, тобто Нік і Ліз, зійдуться знову, але він має дати їй час.

У минулому, коли вони з Ліз тільки-но зблизилися, Беа напророкувала Ніку, що за Ліз доведеться боротись, але готовим до цього чоловік відчув себе тільки за тиждень після втрати коханої, після того як напружено обдумав події, що сталися, і відшукав разом із Майєю деяку інформацію. Можливо, це було нерозважливо й суперечило всьому, заради чого він досі жив, але Нік кохав Ліз. Так сильно, що хотів випробувати всі засоби, навіть якщо це було небезпечно і навіть безперспективно. Принаймні він не міг нарікати, що Беа його не попередила.

Цей факт також примусив Ніка засумніватися щодо офіційної версії того, що Семюел і Нореана накоїли в Академії. Мінера, Брутус, Крістіан і Лілерна належали до еліти, майстерних Воїнів і Джерел, які роками ризикували життям, захищаючи столицю людей. Не могли

ж вони всі бути зрадниками. Та все ж вони допомогли Ліз під час утечі й досі її захищали.

Нікові знову голова пішла обертом від думок, і чоловік усвідомив, що сну доведеться чекати ще довго. Нік не знав усієї історії, і допоки це було так, він міг тільки будувати гіпотези знов і знов.

Його погляд ковзнув на мобільний, і Нік певний час дивився на нього. Потім сів, узяв до рук і прочитав вхідне повідомлення.

Від слів Ліз, полегшено засміявся. Його охопила хвиля чистого спокою, бо там було геть не те, чого він боявся. На дисплеї виднілися всього-на-всього два речення.

Дуже дякую за слова підтримки, Ніку. Солодких снів.

Можливо (але як солодко від того «можливо»), він не дарма відкинув усі свої принципи і довірився дівчині, яка могла бути зрадницею, але так само могла втрапити в пастку чиїхось хитро сплетених інтриг.

Ліз

— Отже, саме тому Беа наразі не тільки виконує обов'язки Джерела, а й на додачу працює на офіційній роботі. І саме тому, попри Семюелеві чари, ви також привели до цієї компанії мене? — запитала Ліз у п'ятницю по обіді.

Вона знову сиділа за великим обіднім столом в еркері, де з вікон відкривався краєвид на засніжений сад. Дівчина тримала в руках чашку з чаєм. Однак цього разу поряд із нею сиділа не Беа, а Мінера, якій і належав цей будинок. Ліз сюди привів Крістіан, і відтоді дівчина переховувалася тут уже майже два тижні. Мінера була витонченою рудувато-білявою жінкою і геть не скидалася ані на видатну Войовницю, ані на темно-червону представницю еліти тим паче. Жінка безперечно насолоджувалася гарячою кавою, роблячи невеликі ковтки зі своєї чашки.

— Так, ми мали тримати Віллсона в полі зору, а позаяк ця робота створена для вас із Беа, це було логічним вибором, — відповіла жінка. Голос у неї був навдивовижу беземоційний. Але вона просто так розмовляла, і Ліз уже давно не переймалася інтонацією її голосу: дівчина ж як-не-як знала, як сильно переймається її долею Мінера. До того ж Ліз полюбляла розмовляти із цією жінкою, бо Мінера ніколи не лишала недомовок й не приховувала нічого, щоб її поберегти. Спочатку це могло здатися жорстким, та оточуючі навдивовижу швидко навчалися цінувати Мінерину прямоту.

— Спокій не для бідолашної зачарованої Нореани? — запитала Ліз, криво всміхнувшись. Сьогодні вона почувалася краще, і, хоча голова досі йшла обертом від думок, в неї бодай припинилися спонтанні напади плачу.

Мінера вигнула брову і, вочевидь, вирішила, що відповідати на це запитання не потрібно.

Ліз ненадовго завагалась, а потім все ж продовжила говорити.

— І це має продовжуватися тепер? Якщо ви хочете, щоб я вам допомагала, було б дуже корисно коротко пояснити, що для нас найважливіше.

Однак Мінера похитала головою.

— Ти ще занадто розгублена через чари. Не перевантажуй голови.

— Але мені зараз уже набагато краще, — Ліз знічено зиркнула вбік: Мінера придивилася до неї, здавалося, поринувши очима вглиб її душі.

— Я так не думаю, дівчинко моя. Наразі твоя душа повністю зайнята аналізом минулого, а нам ти потрібна в найкращій формі, щоб розкрити змову у внутрішньому колі. Найближчі декілька тижнів буде важко, і ми вже не можемо дозволити собі жодної помилки, — серйозно промовила Войовниця. Потім вона підвелася, пішла до кухонної секції й поставила чашку у раковину. — Дай своїм думкам заспокоїтись, а потім ми подивимось. Однак, якщо ти вважаєш, що готова, з понеділка повертайся на роботу. Твоя відсутність там упродовж понад двох тижнів впадатиме в око, те саме стосується твоєї квартири.

Ліз мимоволі заціпеніла.

— Я не можу туди повернутися.

— Дурня, — урвала її Мінера. Її голос не був ані різким, ані співчутливим. Вона просто констатувала факт. — Якщо ти справді хочеш нам допомогти, твоє маскування мусить бути ідеальним. До того ж близькість Ніка піде тобі на користь. Цей хлопець на нашому боці. Це підтвердив Крістіан, який стежив за ним і його напарницею. Ніхто з них нікому не розповів про твоє повернення. Поряд із ним ти будеш у безпеці.

— Але я не маю права наближатися до нього, — розпачливо озвалася Ліз.

— Чого це раптом? — запитала Мінера і злегка схилила голову набік. Її рудувато-біляве волосся при цьому злегка торкнулося плечей.

— Тому що я втягну його в усю цю історію, а я цього не хочу. Він живе заради того, щоб бути Воїном, і його репутацію не має знищити співпраця зі зрадницею. До того ж, якби Семюел не забрав у мене спогадів, я б і не познайомилася з ним. У мене таке відчуття, ніби життя Семюела було принесено в жертву заради мого щастя з Ніком.

Після цього зізнання вона важко зглитнула.

Однак Мінера тільки пирхнула.

— Ти справді забула, що зустріла Ніка якраз перед знайомством із Семюелем?

Ліз хутко розширила очі.

— Коли це було?

— Коли ти прийшла до Академії. Ти на той час провчилася усього два місяці, а Нік саме повернувся з фронту й вирішив навідати мене. Коли він прийшов, ми навчали тебе прийомам бою в широкому плаці, аж раптом він урвав нас, аби поговорити зі мною. Вже тоді ти сказала мені, що він здається тобі дуже привабливим.

Ліз отетеріла: їй дійсно згадалася та ситуація.

— Коли це сталося майже рік тому, я збиралася відрекомендувати тебе Нікові, але ти була з Семюелем. Тож я облишила свій намір. Тобто познайомити тебе з Ніком мені хотілося ще з часів вашої першої зустрічі, але тоді мені завадив Семюел.

Побачивши розгублене лице Ліз, Мінера стиха засміялася:

— Ліз, не бери все аж так до серця! — Жінка розвернулася до виходу з кухні, однак біля дверей зупинилася знову. — А ще тобі не варто боятися, що ти можеш втягнути його в наші справи. Ми з Брутусом це вже зробили, поки ти сумлінно працювала.

Жінка пішла, залишивши розгублену Ліз. Дівчина ж задумалася над почутим і пригадала одну розмову Ніка з Майєю, у якій прозвучали імена обох представників еліти в червоному, і зрозуміла, що ці четверо мали зустрічатися під час своїх змін. Ліз роздратовано провела рукою по волоссю.

— Господи, Мінеро! — гукнула вона вслід літній жінці, та у відповідь почула тільки її сміх.

І як тільки так вийшло, що двоє представників еліти втягнули в таку серйозну справу двох простих Воїнів — Ніка і Майю? Розлютившись, Ліз на мить майже втратила здатність ясно мислити, та відтак прийняла рішення й почала задумливо водити пальцями по краю своєї чашки.

* * *

Нік

У суботу Ніка вирвав із задуми дзвінок у двері. Наморщивши лоба, чоловік глипнув на годинник. Була майже п'ята вечора, а це означало, що Нік нікого не чекав. Уже кілька днів поспіль Воїн ловив себе на тому, що сидить у задумі, а оговтавшись, виявляє, що минуло більше часу, ніж він гадав. Але наразі він не домовлявся про зустріч ані з Воїном Кайном, ані з його Джерелом Переною, ані з Майєю, тому й гадки не мав, хто стоїть у нього під дверима.

Зітхнувши, Нік зсадив зі своїх колін маленького цербера Еремоса, який зі спокійною душею заснув у нього на руках. Маленька тваринка зовні скидалася на мінілева з крильцями, проте могла неабияк нервувати, коли поводитися надміру жваво. Це була одна з істот, що прийшли до людського світу через портал. Однак, на відміну від Темних і Тіней, Еремос і йому подібні цілком спокійно почувалися поруч із людьми, а сам Еремос радо дозволяв Нікові себе годувати. Щоправда, цього разу все сталося не так, бо не встиг Еремос розплющити очі, як Нік поклав його на диван. Потім злегка провів рукою по чорній шерстці котика, на якій лиш де-не-де виднілися білі плями.

Відтак Нік стомлено протер рукою очі, підвівся і рушив до дверей. Йому довелося мало-помалу опанувати себе, щоб по-справжньому прокинутися, вже стоячи на ногах. Однак його думки досі оберталися колом й зрештою, як завжди, поверталися до Ліз. Наразі він готовий був на все, щоб побачити її знову, і вже навіть подумав, чи не приїхати до неї на роботу, аби підстерегти її там. Але перш ніж він наважився це зробити, йому згадалися слова Беа: *«Дай їй час»*.

Чоловік не хотів її підштовхувати. Навіть якщо очікування мало-помалу його виснажувало. Ніку страшенно хотілося розгадати таємницю Нореаниної зради, але туга за Ліз була сильнішою. Він сумував за її медово-карими очима, за запахом і смаком її шкіри, за її сміхом і за тим, як вона кривила рота, коли їй щось не подобалось. А найбільше — за... Цієї миті його мозок, напевно, завис, бо, відчинивши двері, Нік подумав, що в нього галюцинації. Перед його дверима стояв не хто інший, як Ліз.

У штучному світлі сходової клітки вона здавалася такою ж стомленою й виснаженою, якою й була насправді, а також дещо худішою, ніж якихось два тижні тому. Її очі трохи опухли, а шкіра

зблідла. Зате її волосся сяяло, наче літня ніч, і Нік уявив її очі, що сяють теплими іскорками, наче темний мед. Побачити їх він не міг, бо Ліз відвела погляд убік і вперто стиснула губи.

— Привіт, Ніку, — тихо промовила дівчина у товстий шарф, у який закуталася через те, що на вулиці досі лютував холод.

Ніків мозок не бажав поновлювати роботу, тож чоловік стояв і витріщався на гостю.

Ліз і справді повернулася!

Хоча минулі два тижні здавались йому вічністю, він не сподівався, що це станеться так швидко. І що це взагалі станеться. Але перед ним у товстому зимовому пальті й чобітках до литок дійсно стояла Ліз. Сумнівів у цьому не було. Побачивши дівчину, Нік, здавалося, весь закипів, у нього з'явилося таке відчуття, ніби на нього навалилися останні два тижні. Весь їхній біль, їхня розгубленість, роздвоєність, безсонні години й безконечна карусель думок. Однак усе це геть не завадило йому зрадіти новій зустрічі з коханою, тож він хотів лиш одного: пригорнути її до себе й ніколи більше не відпускати.

— Ліз, — розгублено промовив Нік, і звук його голосу неначе прошив її. З обличчя зник упертий вираз, а натомість Нік побачив на ньому всі ті почуття, які вирували й у ньому самому. Коли Ліз поглянула на нього, в її очах забриніли сльози.

— Ніку, — схлипнула вона, і він ступив назустріч і опинився біля неї, бажуючи обійняти.

Вона вчепилася пальцями в його футболку, притиснулася обличчям до його грудей і миттю заплакала. Чоловік же натомість просто міцно тримав дівчину, вдихав її чудовий літній запах і м'яко погладжував шовковисте чорне волосся. Нікові її до болю не вистачало, та цієї миті він уперше відчув, як сильно йому дошкулила розлука з Ліз.

Хоча це було геть абсурдно, адже саме вона була причиною всіх його страждань, та він не міг інакше. Нік відпустив Ліз, підвів один палець їй під підборіддя і підняв її обличчя так, щоб дівчина поглянула на нього. Її щоками текли сльози, та все ж вона здавалась йому як ніколи гарною. Він м'яко погладив кохану по шкірі, схилився до неї та притиснув губи до її вуст.

Цієї миті йому було байдуже, що вона — легендарне Джерело та що її розшукують. Що її поява, напевно, докорінно змінить його

життя та що вона зникла майже на два тижні. Важливо було тільки те, що зараз вони стояли тут. Разом. Ліз зітхнула так, наче між ними геть нічого не сталося, й замість відштовхнути його, дві секунди відповідала на його поцілунок із не меншою пристрасстю, ніж його власна. Однак потім вона зупинилась і просто-таки відскочила від нього.

— Ні, Ніку, зараз усе відбувається геть неправильно! — вигукнула вона і відступила на крок. Глибоко вдихнула, видихнула й запустила обидві руки у волосся. — Це... не те, заради чого я сюди прийшла.

Тепер Нік геть спантеличився й сам втягнув повітря, перш ніж заговорити.

— А заради чого?

Ліз витерла сльози в куточках очей і знову стала стриманою, емоційно віддалившись від Ніка.

— Я тільки хотіла повідомити тобі, що повернулася до своєї квартири, і знову попросити в тебе пробачення за... просто за все, — сказала вона і присоромлено опустила очі додолу. — Дякую, що нікому про мене не розповів.

— Отже, ти прийшла не для того, щоб нарешті все мені розповісти і... повернутися до мене? — таки наважився запитати Нік. Затамувавши подих, він зачекав на відповідь Ліз, а коли вона відповіла, відчув себе так, ніби на нього вилили цебро крижаної води.

— Не можу, — видихнула Ліз, і її щоголю знову побігла сльоза, яку вона нехотячи змахнула.

Нік міцно зціпив зуби та стиснув кулаки. Він хотів щось сказати, та від цієї ситуації йому відібрало мову. Йому невідомо чому здалося, що тепер усе виправиться, та це, звісно, було дурницею. Це були всього-на-всього сподівання одного нерозважливого, сп'янілого від кохання чоловіка. У ньому спалахнув гнів, і Нік змусив себе стриматися.

— Річ же не в тому, чого я насправді хочу, — продовжила Ліз, вочевидь, не помітивши його внутрішньої боротьби, і Нік, почувши ці слова, насторожився.

Чи має це означати, що вона насправді хоче повернутися до нього? Він із раптовою надією в серці підвів погляд.

— А в чому ж тоді? Що тобі заважає? — поцікавився він.

Ліз безрадісно засміялась і обхопила себе руками.

— Мені заважає те, що мій справжній хлопець помер заради моєї безпеки, а я через дурнувату чари дізналася про це всього кілька днів тому, коли щасливо жила з іншим чоловіком... тимчасом як... Ну, ти зрозумів, — вона похитала головою. Ненадовго запала тиша, а потім Ліз змучено поглянула на нього. — Ніку, мені погано.

Аж тепер Нік збагнув. Він геть не знав, яким би розбитим почувався, якби сьогодні був щасливий із дівчиною, а назавтра пригадав, що насправді раніше був з іншою і та, інша, пожертвувала собою заради нього. Господи, все це було так дивно і складно, що він і приблизно не міг собі уявити. Однак чи означає це?.. Нік нервово облизав губи.

— А якби річ була лише в тому, чого ти насправді хочеш?

Ліз скривила губи в маленькій сумній усмішці.

— Гадаю, ти знаєш відповідь. Урешті-решт, я ніколи, ні секунди тобі не брехала. Ну, так, зважаючи на мій тодішній психічний стан.

Коли Нік зауважив іскорки в її очах, йому спав із душі камінь. Однак вони швидко згасли, і Ліз просто-таки спала з лиця.

— І якби не те, що я... є певною особою.

Цими словами вона на мить розбудила його відданість уряду, і він відчув ненависть до зрадників свого народу. Однак йому не хотілося переносити це почуття на Ліз, не знаючи всього детально. У цій історії було щось геть не так, тож він залишатиметься на боці Ліз, аж доки не докопається до суті справи. Нік обережно простягнув руку, легенько погладив дівчину по неймовірно м'якій щоці. Йому полегшало на душі, бо Ліз не заперечувала проти дотику, і це спонукало його заговорити знову.

— Ліз, мені байдуже, хто ти, аби тільки...

— Зате мені не байдуже, — різко урвала вона й відштовхнула його руку. — Я не хочу, щоб ти вплутувався в усе це і твоя репутація, над якою ти так сумлінно працював, постраждала через те, що тебе просто побачать зі мною.

Нік, якому поволі розвиднилося в голові, схрестив руки на грудях, неначе захищаючись.

— А ти не думаєш, що я сам маю вирішувати, яким шляхом мені йти?

— Якщо я можу сказати на цю тему хоч слово, то ні.

— Але ти не можеш, принцесо. Це я вирішую, куди мені пхати носа, а куди не пхати. До того ж я вже зрозумів занадто багато, щоб аж тепер відступитися й нічого не робити. Тепер тобі вже не втекти від мене так швидко.

— Господи, Ніку, будь же розумним. Якщо я зараз скажу, що ти наражаєшся на небезпеку, ти точно з мене покепкуєш. Але зрозумій: мені буде боляче, якщо ти весь час будеш поряд зі мною. Я цього не хочу! — вигукнула Ліз.

Нік беземоційно глипав на неї й не вірив, що вона говорить серйозно, проте усвідомив, що зараз, коли вона ще тужить за Семюелем, його близькість завдає їй болю.

«Дай їй час».

Йому знову згадалися слова Беа. Щоб не загасити того маленького промінчика надії, який він побачив, йому слід було дослухатися до цієї поради.

— Ну гаразд, — нехотячи озвався Нік. — Тоді я триматимусь осторонь. Але тільки на догоду тобі. Якщо ж ти все-таки передумаєш чи тобі знадобиться людина, з якою можна поговорити, я буду поруч.

Ліз витріщилася на нього. Їй просто не вірилося в те, що він тільки-но сказав. Нік сторожко підступив до неї та обхопив її лице руками. Вона злегка здригнулась, але не відсахнулася.

— А ще я хочу, щоб ти знала: мої почуття до тебе геть не змінилися, — серйозно прошепотів він.

Ліз, схоже, згадала, що він сказав незадовго до її зникнення, бо на її щоках з'явився м'який рум'янець, який потішив Ніка. Розвеселившись від її реакції, чоловік схилився й легесенько поцілував отетерілу Ліз.

— Іди, — шепнув він їй. — Доки я не передумав.

Ліз помітно завагалась, але зрештою таки відступила від Ніка, ще раз глипнула на нього, а потім поквапливо пішла вгору сходами.

За кілька секунд голосно зачинилися двері до її квартири. Нік ще трохи постояв у коридорі, а тоді з усмішкою розвернувся.

Навіть якщо ситуація здавалася безперспективною, все ж йому ссайнув проміник надії. А це вже було більше, ніж він мав останні два тижні. Він боротиметься за Ліз, хай там що це означатиме. Він має

чекати й вірити. Зате її почуття до нього нікуди не поділися, попри те, що до неї повернулися спогади.

Він чітко це побачив, а мерця він однозначно зможе побороти.

— Я спіймаю тебе знову, моя люба пташечко, — тихо промовив Нік і повернувся до своєї квартири.

Ліз

— Поки що не роби нічого — тільки ходи на роботу, як зазвичай, — пояснила Беа й відпила чай, що їй заварила Ліз.

— Ти зараз про мою роботу на фірмі чи про мою роботу як представниці еліти? — запитала Ліз із кривою усмішкою.

Вона міцно тримала свою чашку, бо надворі знову стало зимно, а холодостійкість дівчини останнім часом неабияк ослабла. Ліз увесь день куталася в товсті джемperi й ковдру, яку носила з кімнати до кімнати. Їй украй не подобалося, що таке утеплення обмежує свободу її рук. Однак це було краще, ніж постійно мерзнути.

Визирнувши з вікна кухні, Ліз побачила тільки щільну білу масу, яка поволі сипалася з неба й розмивала обриси міста. Ліз тішилася, що нарешті настала неділя і Беа люб'язно зголосилася прийти до неї на коротеньку розмову. Дівчина запитала себе, чи працюватиме Нік сьогодні вночі, але швидко відкинула цю думку.

— Звичайно, я про твою роботу на фірмі, — пояснила Беа, безперечно зрадівши тому, що Ліз поволі повертається до нормального стану. — Ми неодмінно маємо тримати Вілсона в полі зору. Мене це страшенно злить, але він — останній орієнтир, що залишився в нас за межами уряду, а також єдиний, до кого ми добралися після історії в Академії. Неодмінно знайди ще якусь інформацію, щоб ми змогли запобігти тому, що почалося майже торік. Усе це набуло завеликого розмаху, тому мають існувати ще й інші посередники, окрім Вілсона. Усюди, де є скупчення людей, на жаль, є досить багато осіб, готових за владу й гроші продати власний народ. І хто, як не ми, покладе край усьому цьому?

Ліз змовчала й ненадовго замислилася про свого начальника відділу. Беа скористалася цим, стомлено потерши очі. Ця головоломка, з якою вона мусила розібратися, після того як Семюел і Ліз вийшли з гри,

та дві роботи, яким вона мала давати раду, мало-помалу її виснажували. Ліз чітко це бачила.

— Як щодо особистої оперативної групи короля? Це ж вона відповідає за такі речі. Не ми, представники еліти, — зауважила Ліз. Ситуація була скрутна, та, викривши Віллсона як зрадника, вони могли виявити чимало розгалужених зв'язків.

— Ти про асасинів? — запитала Беа й похитала головою. — Ними також керує вища рада, а значить — зрадники. Певна особа чудово приховує всю інформацію від Володаря й лояльних членів ради. Отже, вони геть не відають про все це, а тому не перейдуть на наш бік.

— А якщо піти туди особисто, це теж нічого не дасть?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ